

DE ZWARTE PIERROT.

Naar het Fransch van JEAN RAMEAU.

„Vlug! naar boven, Jasmin! vooruit!”

Jasmin klauterde tegen het dak op.

Jasmin, een ventje van zes of zeven jaar, was kunstenaar van zijn beroep en moest in zijn vrijen tijd voor schoorsteenveger spelen.

Op dit oogenblik was hij schoorsteenveger en klom hij met de vlugheid van een aap langs een touw tegen den hoogen schoorsteen van een kasteel op.

Hij die geroepen had: „Naar boven! Jasmin!” was een klein kereltje van middelbare jaren, misschien de vader, de oom, de voogd of alleen ook maar de impresario van den kleinen schoorsteenveger-kunstenaar.

In welke dier betrekkingen hij eigenlijk tot hem stond, wist de kleine Jasmin zelf niet en kon hem ook bitter weinig schelen.

Het vegen van den schoorsteen was op dit eenzaam gelegen kasteel een feit van gewicht.

Dagen lang had het den dienstboden stof tot gesprek geleverd; mijnheer dacht bijna niet meer aan de druivenziekte en mevrouw had drie nachten achtereen van kleine Savoyaards gedroomd.

Het ongeduldigste van allen echter was Ju, het kind van den huize. Hij mocht dan ook, toen het gewichtige tijdstip aanbrak, in de zaal blijven, welker schoorsteen geveegd werd.

Ju, die zoowat even oud was als Jasmin, stelde een levendig belang in het werk van den schoorsteenveger, dat zich ten slotte in geestdriftige kreten uitte, toen er een zwart, vormeloos wezen met kleine takkebossen aan de knieën en armen voor zijn voeten op den grond viel.

„Zie zoo! dat is in orde!” zeide dit wezen, terwijl zich een gulle, breede glimlach op het zwarte gelaat vertoonde.

En Ju was zoo onder den indruk, dat hij te vergeefs zijn lippen bewoog om iets te zeggen.

Jasmin geraakte evenwel niet van zijn stuk. In het volle bewustzijn zijner meerderheid, wierp hij zijn beenen in de lucht en liep hij op zijn handen naar de deur.

Ju was verrukt, doch gevoelde zich tevens diep vernederd.

Eensklaps kwam er een denkbeeld bij hem op.

„Wacht, ik zal eens toonen, dat ik ook kunstjes ken,” dacht hij en hij begon te kraaien, zoo dat de beste haan het niet had kunnen verbeteren.

Maar Jasmin antwoordde met een zoo meesterlijke nabootsing van het, kwaken van een eend, dat Ju wel moest inzien dat hij hem ook op dat gebied de baas was.

Toen besloot Ju den armen Savoyaard op een andere wijze te imponeeren. Na zich overtuigd te hebben, dat geen der huisgenooten hem zag, opende hij behoedzaam de deur eener kast en keek toen, om van zijn zegepraal te genieten, Jasmin met aandacht, aan.

De overwinning was volkomen.

De kleine schoorsteenveger was met open mond blijven staan. Wat zag hij daar! lieve hemel! wat zag hij daar!

Iets verblindends, wonderbaarlijks, tooverachtigs! Een groote, sneeuwwitte pierrot; een groote pierrot in een zijden hansop, mooier dan hij ooit een mensch gezien had! en groot! en keurig! Prachtig, in één woord.

„Dat brengt Sinterklaas mij van nacht,” fluisterde Ju, vol verrukking over de behaalde zege, „als hij door den schoorsteen bij ons komt.”

„Sinterklaas?”

„St! laat Ma ons niet hooren. Zij denkt dat ik het niet weet!”

„Sinterklaas?” fluisterde Jasmin verbaasd.

„Ja, ken je hem niet? de bisschop die over de daken rijdt en door de schoorsteenen de huizen binnen gaat om speelgoed in de kinderen hun schoenen te doen! Je kent hem toch wel?...”

Jasmin kende hem niet. Men had hem nooit van Sinterklaas verteld.

„Brenge die dan aan alle kinderen zulk moois?”

„Ja zeker!”

„Door de schoorsteenen?”

„Natuurlijk, altijd hoor!”

„Ah!”

Jasmin dacht een oogenblik na.

„En voor?... voor de kinderen... die geen schoorsteen hebb...”

Vlak bij hen hoorden zij een deur open gaan en Ju haastte zich de kast te sluiten.

„Zeg, wil je mij ook leeren kwaken?” fluisterde hij Jasmin in het oor.

Ernstig, aan het gehoorde denkende, ging deze heen.

Het was een bitter koude, mistige dag. Jasmin en zijn metgezel richtten hunne schreden naar eenige bijeen staande kleine huisjes en kwamen eindelijk op een daarachter gelegen pleintje, waar een groote gele wagen stond. Het was hun woning, waarmede zij van dorp tot dorp trokken, schoorsteenen vegende of kunsten makende, al naar dat de bewoners dit verlangden.

„Ik geloof dat wij van avond wel een voorstelling kunnen geven,” zeide Jasmin’s metgezel met luider stem.

Maar Jasmin hoorde hem niet. Hij dacht aan heel andere dingen.

„Zeg eens, waarom is er geen schoorsteen op onzen wagen?” vroeg hij op droeven toon.

Toen hij merkte dat hij, zooals gewoonlijk, geen antwoord kreeg, ging hij naar buiten.

De dag neigde ten einde. Alles zag er even somber uit. Daar ginds, vlak vooruit, steeg de rook uit een fabrieksschoorsteen op. Een reusachtige, breede, trotsche, hooge schoorsteen, nog hooger dan de toren der dorpskerk. Dat bracht Jasmin heelemaal in de war.

Aarzelend en langzaam richtte hij zijn schreden naar dien schoorsteen en mat met zijn oog den omvang van het reusachtige stuk speelgoed, dat Sinterklaas daardoor binnenshuis kon brengen. Vervolgens keerde hij met hangend hoofd terug, zag hij nog andere schoorsteenen, dacht hij aan ander speelgoed en het scheelde niet veel of hij was in tranen uitgebarsten, toen hij in zijn gedachten den grooten tooverachtig mooien,

witten Pierrot terugzag, dien Sinterklaas dien nacht door den schoorsteen aan een rijk kind moest brengen.

„Ah!“ .... riep Jasmin eensklaps uit, toen hem een geniaal denkbeeld inviel.

En met haastige schreden begaf hij zich naar den gelen wagen.

Hij waschte en kamde zich, ontdeed zich van zijn povere plunje, trok zijn mooi zwart tricot aan, gespte zijn glinsterende ceintuur om, stak zijn hoofd in de keurige roode pruik met de drie stijve en puntige kuiven, maakte zijn lippen rood, smeerde het gezicht met meel in en beschilderde het zoo fraai mogelijk; aldus uitgedost als voor een extra-buitengewone voorstelling, begaf hij zich naar het kasteel, welks schoorsteen hij kort te voren geveegd had. Het was ongeveer tien uur; de schoorsteen rookte niet meer. Jasmin klom op het dak, haalde een kort maar sterk touw uit zijn zak en kroop den hem welbekenden schoorsteen in. Op ongeveer tien meter afstands van den grond staakte hij zijn nederdaling en maakte hij het zich, op de manier waarop hij honderde malen onder het werk had uitgerust, zoo gemakkelijk mogelijk. „Nu kan Sinterklaas komen!“ zeide hij bij zich zelf. „Als hij voorbij komt zal ik hem altijd wel wat aftroggelen.“

In de verte luidde herhaaldelijk een onzichtbare klok; Jasmin hoorde de tonen plechtig en langzaam wegsterven, terwijl zijn oogen zich naar boven richtten, naar het vierkante stukje hemel dat hij boven zijn hoofd ontwaarde, en waarin hij de nadering van Sinterklaas bespiedde.

„Oh! hij zal toch wel niet lang meer op zich doen wachten!“

En Jasmin nam ongeduldig een andere houding in aan het einde van zijn touw en bleef zoo met uitgerekten hals en naar achter gebogen hoofd hangen, terwijl zijn handen van de koude gingen tintelen.

En hij dacht. Ja, zulk een Pierrot zou hij graag willen hebben of ten minste iets dergelijks; een mooie, groote pop, aangekleed als een mijnheer, aan wien hij den geheelen dag verhaaltjes kon vertellen, zonder de kans te loopen slaag te krijgen, zooals van zijn metgezel; een mooien mijnheer, dien hij altijd zou meenemen; een goeden en vriendelijken mijnheer, die zijn vriend zou zijn, en met wien hij, even als andere kinderen, allerlei spelletjes zou kunnen spelen!....

Het werd al kouder en kouder. Jasmin kon het van vermoeienis bijna niet meer uithouden. Hij moest een steunpunt tegen den muur zoeken en maakte zijn pak en zijn handen vuil. Hij begon bitter te schreien, want hij was bang dat Sinterklaas hem in dien toestand heel leelijk zou vinden en hem daarom niets willen geven. Och, wat werd hij toen bedroefd. Hij dacht aan allerlei akelige dingen, aan de slagen, die zijn baas hem

altijd gaf, aan de rijke kinderen, die schoorsteenen hadden, aan den honger, die hem zoo vaak plaagde en dien hij ook nu voelde opkomen.

„Zou hij nu nog al niet kómen? Zou hij wel komen?” snikte hij.

Maar allengs doorstroomde een zonderling gevoel zijn lichaam; of het aangenaam of pijnlijk was, wist hij zelf niet. Het was misschien de honger, of de slaap, of de koude, of een ongekend geluk, dat hem overweldigde, en, zijn oogen half sluitende, glimlachte hij flauwtjes. Want hij zag hem, daar boven, ja! ja! hij was het, Sinterklaas! Ja, hij kwam, Jasmin voelde het, hij kwam. Wat een prachtig gezicht, welk een verrukkelijke gedachte! O, wat was hij mooi! Hij had de armen vol witte Pierrots, roode soldaten en bonte harlekijns. En dat alles was voor hem, voor den kleinen schoorsteenveger, voor Jasmin!

Ja, ja, want ziet: Sinterklaas komt nader, steeds nader, ziet den kleinen Savoyaard in den schoorsteen, lacht hem toe en zegt op een allervriendelijksten toon:

„Hier, Jasmin, dat is voor jou, neem het maar. Gerust.”

En Jasmin, verblind door dien droom, strekt zijn handen uit.... en glijdt naar beneden.

Den volgenden morgen gaat de moeder van Ju, hij het aanbreken van den dag, met haar witten Pierrot op den arm naar den schoorsteen, waaronder haar lieveling zijn schoenen had neergezet. Eensklaps deinst zij vol schrik terug en slaakt een luiden kreet.

„Wat is er, Ma?” roept Ju, die daardoor ontwaakte.

„O, kijk eens,” antwoordde de doodelijke ontstelde moeder.

Ju vliegt zijn bedje uit, en ziet zijn vriendje van den vorigen dag daar liggen.

„Jasmin!” roept hij, „Jasmin!”

Maar Jasmin antwoordde niet. Hij was dood.

http://collectie.atlasvanstolk.nl/epub/50507/OPS/Text/028_Chapter025.xhtml (scrol naar beneden)

<http://collectie.atlasvanstolk.nl/data.nl.asp?startc=64&q0=131014&subj=13&bron=collform>